de Panorama Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 34 — 22 AUGUSTUS 1952





WAT EEN PRET
IN DIE ZEE !!!

M.D.

WAT DE WATERLELIE HOORDE



In een gracht, die bij een oud kasteel behoorde, bloeide een prachtige waterlelie.

Heel rustig lag ze met haar groene bladeren op het water. Ze leek zo eenzaam, maar toch hoorde zij zoveel, dat zij zich nooit verveelde.

Kwak, de kikvors, kwam haar iedere dag een bezoek brengen.

De waterlelie verstond zijn kwaaktaaltje opperbest. Kwak vertelde haar van zijn belevenissen.

De waterlelie zag elke dag de koning en de koningin er op uittrekken met hun dochter, de prinses.

Prinses Olga had veel frisse lucht nodig. Ze zag er ziekelijk uit. De mensen vroegen zich dikwijls af, wat daarvan de oorzaak was. Maar niemand wist het, behalve de waterlelie.

Hoe goed herinnerde de waterlelie zich de gebeurtenis, die de prinses zo had veranderd.

't Was een prachtige avond.

De maan scheen helder.

Prinses Olga wandelde wat rond. Ze boog zich over de leuning van de slotbrug. De waterlelie zag haar duidelijk.

Toen kwam José, de stalknecht.

De waterlelie hoorde hen samen zachtjes praten.

„Prinses Olga," zei José, „dit kan niet langer. Uw vader, de koning, zal nooit toestaan, dat een arme stalknecht u liefheeft. Als ik een koningszoon was, zou alles anders zijn."

„Maar ik geef niet om rijkdommen," riep Olga wanhopig uit. „Je weet toch, José, dat ik alleen met jou zou willen trouwen."

„Dat weet ik, lieve prinses," antwoordde José, „maar een stalknecht kan toch niet met een prinses trouwen."

„Ach, was ik maar een gewoon mensenkind," zei de prinses.

„Kom, kom, niet zo somber. U mag de moed niet verliezen. Ik ga de wijde wereld in en als ik terugkom, zal ik het verder gebracht hebben dan stalknecht," zei José.

Prinses Olga keek vol bewondering naar zijn fiere gestalte.

„Kom je werkelijk terug, José?" vroeg ze.

„Vertrouw op mij, prinses Olga! Ik kom terug. En dan hoop ik, dat de koning mij toestemming zal geven om met u te trouwen."

„Morgen vertrek ik," vervolgde hij. „Wij zullen dus nu maar afscheid nemen."

De prinses kon niets meer zeggen.

Ze keerde zich om en liep naar het kasteel terug.

De stalknecht keek haar na.

Toen boog hij zich over de leuning van de slotbrug. Hij keek in het water van de gracht. De maan verlichtte alles met zijn stralen. En hij zag de waterlelie.

Een heel fijn stemmetje riep: „Je zúlt slagen!"

José was verwonderd. Droomde hij, of sprak de waterlelie tegen hem?

Ondanks zijn verdriet glimlachte hij. Was het maar waar, dat hij zou slagen.

Toen hij de volgende morgen vertrokken was, vertoonde prinses Olga zich niet. Ze bleef de hele dag op haar kamer. Eten deed ze niet.

Haar ouders begrepen er niets van. De prinses kon hun niets van haar geheim vertellen.

Prinses Olga had verdriet.

Nooit meer had ze iets van José gehoord.

Wat zou er met hem gebeurd zijn? Ze maakte zich ongerust. Ach, kon ze haar geheim maar met iemand delen. Nu kon niemand haar helpen.

Geen wonder, dat de prinses er ziekelijk begon uit te zien. Haar ouders hadden haar al zoveel geneesmiddelen laten geven, maar wat de prinses ook innam, er was niets, dat haar kon genezen. Niemand wist, wat haar scheelde.

Alleen de waterlelie wist het.

Ze besloot er met Kwak, de kikvors, over te praten.

Het was weer lichte maan.

Plotseling kwam Kwak te voorschijn. Met een vlugge sprong kwam hij op een van de groene bladeren van de waterlelie terecht.

„Dag, waterlelie!" kwaakte hij. „Hoe gaat het jou?"

„Ik maak me zoveel zorgen over

prinses Olga," zei de waterlelie met haar fijne stemmetje.

„Ja," kwaakte Kwak, „ik zou wel eens willen weten, wat haar eigenlijk scheelt."

Toen vertelde de waterlelie hem alles. En toen ze was uitgesproken, vroeg ze Kwak: „Hoe kunnen we prinses Olga nu het beste helpen?"

„Ik weet er iets op!" kwaakte Kwak verheugd.

„Wat dan?" was de vraag van de waterlelie.

„Ik zal Pommetje eens roepen. Dat is de postduif, een van mijn beste vrienden. Hij komt overal. Misschien weet hij, waar José terechtgekomen is."

Kwak zette het op een kwaken. En iedereen in het kasteel zei: „Wat gaan die kikkers toch te keer!"

Maar Pommetje, die juist wilde gaan slapen, schrok op. Dat was Kwak, die hem riep.

Hij dacht niet meer aan slapen en vloog ogenblikkelijk naar Kwak toe.

„Wat is er aan de hand, Kwak?" koerde hij.

„Wel, Pommetje, weet jij ook, waar José, de stalknecht, is?"

„José is op weg hier naar toe," verklaarde Pommetje. „Maar hij is geen stalknecht meer. Hij kwam terecht in een land heel ver van hier. Daar brak oorlog uit. Toen moest hij meevechten. Gelukkig heeft hij het er goed afgebracht. Hij heeft zelfs de oude koning van dat land uit de handen van de vijand gered. De koning had niemand, die hem kon opvolgen. Hij heeft José tot zich genomen, alsof het zijn eigen zoon was. Nu is José tot koning gekroond, omdat de oude koning zich te moe voelde, om verder te regeren. Het zal niet lang meer duren, of hij zal hier zijn."

De waterlelie en de kikvors waren erg verrast.

„Dat is prachtig," riepen ze allebei tegelijk. „Wat zal de prinses gelukkig zijn."

„Konden we haar maar waarschuwen," zei de waterlelie.

„Weet je wat, Kwak," zei Pommetje, „kwaak jij nu net zo lang, tot je de prinses naar buiten gelokt hebt."

Kwak kwaakte zo hard als hij kon.

Voor de prinses maakte het weinig verschil, of Kwak nu wel of niet kwaakte. Ze sliep immers toch slecht, omdat ze zich steeds zorgen maakte over José.

Zachtjes stond ze op en begaf zich naar buiten.

Daar belandde ze op haar geliefde plekje en boog zich weer over de leuning van de slotbrug.

Toen zag ze de kikker, de waterlelie en de postduif.

„Prinses Olga," klonk een fijn stemmetje, „u moet niet langer treuren. José komt terug. Hij kan hier al spoedig zijn!"

„Maar, waterlelie, hoe weet jij dat?" vroeg de prinses ongelovig.

„Ik weet, dat José op weg is," koerde de duif, „want ik heb hem gezien."

„Maar," zei de prinses, terwijl een gelukkige glimlach haar gezicht verhelderde, „dit klinkt als een sprookje. Het is te mooi om waar te zijn. Hoe kan ik jullie genoeg danken voor deze blijde boodschap?"

„Het zal onze dank zijn om u weer zo gelukkig als vroeger te zien," antwoordden ze.

Toen sloot de waterlelie haar kelkje, Kwak verdween met een plons in het water en de duif vloog weg.

De maan scheen vrolijk en helder. Alles was stil rondom de prinses. Ze ging met een blij hart naar het kasteel terug en kroop weer in haar bed. Dadelijk viel ze in een gezonde slaap.

- - - - -

Iedereen dacht, dat er een wonder met prinses Olga gebeurd was. Ze lachte weer, ze at weer en haar wangen hadden weer een gezonde kleur.

Niemand wist, waardoor die verandering kwam. Maar de waterlelie, de kikvors en de duif lachten stilletjes.

Plotseling hoorde de prinses luid hoefgetrappel. Daar kwam een ruiter door de poort. Ze zag hem komen vanuit haar torenkamertje.

Toen begon haar hart luid te kloppen.

Het volgende ogenblik stond José voor haar. José, die als stalknecht was weggegaan en terugkwam als koning.

Wat was de prinses trots op hem.

Haar ouders gaven José dadelijk toestemming om met haar te trouwen.

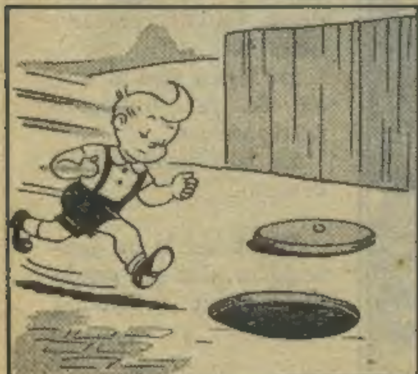
En de jonge koning wist, dat prinses Olga hem niet trouwde, omdat hij machtig was. Ze had ook met hem willen trouwen, toen hij een arme stalknecht was. Daarom had hij haar des te meer lief.

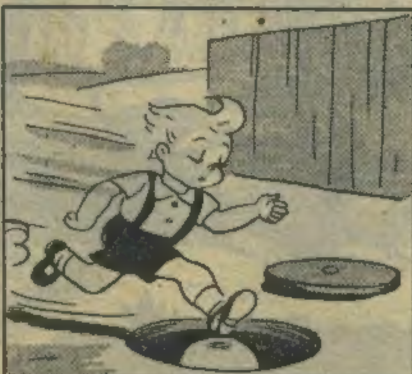
Hij nam haar mee naar zijn land. Zijn onderdanen bewonderden haar, omdat zij zo'n edel karakter had.

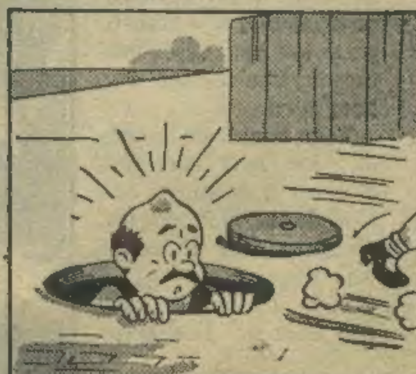
En de waterlelie, Kwak, de kikvors en Pommetje, de postduif, waren echt in hun schik, omdat nu voor de prinses alles goed gekomen was.

J. Heiloo

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS







Voor het eerst naar school

Rudi gaat voor 't eerst naar school toe;
Kijk, wat loopt hij trots voorbij,
Met een splinternieuwe schooltas,
Griffeldoosje en een lei.

Als hij later in de klas zit,
Kijkt hij daar zijn ogen uit;
Er zijn zoveel nieuwe dingen,
En de kind'ren praten luid.

Dan verzoekt de juf om stilte,
En de rust keert weer terug;
't Is nu hoog tijd voor de lessen,
Juf zegt: „We beginnen vlug."

Eerst gaat juf hun iets vertellen
Van het grote alfabet
En van al die leuke plaatjes,
Aap, noot, muur en roos en Jet.

„Zo, nu gaan we letters leren,"
Zegt de juf en pakt het bord;
„Leer die letters goed van buiten
Dan krijg je vast een prachtrapport."

Elke letter, die op 't bord komt,
Wordt nu op de lei gezet.
Rudi heeft er echt plezier in;
Leuk is dat, het alfabet.

De ochtend is al omgevlogen;
Rudi leert van alles wat;
„Moeder," zegt hij bij zijn thuiskomst,
„'k Heb een fijne dag gehad."

J. Heiloo

Leerrijke Lessen

DE LEEUW EN DE RAT

Een jonge rat vergat eens goed uit haar ogen te kijken en raakte in de klauw van een leeuw.

De koning der dieren bekeek het piepende ding aandachtig, schudde zijn brede manen en smeet de rat een eind verder.

Geen spek voor mijn koninklijke bek, dacht de leeuw. Ik ben edeler vangst gewend.

De rat was blij, dat zij er zo goed afkwam.

Enige tijd later, toen sire leeuw aan het jagen was, gebeurde het echter, dat hij verward raakte in een sterk net. Hij sloeg en trapte en zwiepte met zijn staart, maar het net knelde hoe langer hoe vaster om hem heen.

Toen brulde de leeuw, dat het hele oerwoud daverde van angst. Alleen de rat niet, die uit de klauw van de leeuw was losgelaten.

Hei, dacht de rat, wat hoor ik? Dat is de stem van mijn goede vriend. Die is natuurlijk zo dwaas geweest om in een mensenval te lopen. Ik moet toch even kijken.



De leeuw was er ongelukkig aan toe. Zijn verwoede pogingen hadden hem uitgeput en hij lag in de mazen van 't net te blazen en te hijgen.

„Goeiemorgen," piepte de rat, „wat haal jij voor kuren uit?"

„Grr," deed de leeuw. Want hij was bek-af.

Toen begon de rat te knagen. Ze mat de knopen van het net met kennersoogjes. Haar voorpootjes gingen snel heen en weer, haar scherpe tanden deden de rest.

De leeuw voelde het net ontspannen.

„Zo," zei de rat eindelijk, „hier is een flink gat. Kruip er maar door en pak je biezen, want als mijn rattenogen me niet bedriegen, zie ik in de verte een jager naderen. En kijk voortaan beter uit."

De leeuw was al weg en de rat huppelde rustig verder.

Ze had haar schuld betaald.

Want het is nu eenmaal zo, dat een goede daad nooit onbeloond blijft.

ONZE WONDERE WERELD

DYNAMIET

WIE VOND HET KRUIT UIT? DE HELE WERELD HEEFT DAARAAN MEEGEHOLPEN. MAAR OMSTREEKS 1867 BRACHT DE ZWEED NOBEL HET DYNAMIET EN ZEI TOEN, DAT HIJ DOOR DEZE ONTDEKKING OORLOGVOERING ONMOGELIJK HAD GEMAAKT!

VOOR NOBEL GEBRUIKTE MEN NITROGLYCERINE, DIE OM DE HAVERKLAP ONTPLOFTE. ZO ZAG NOBEL IN 1864 HOE ZIJN JONGSTE BROER EN VIER VAN ZIJN WERKLUI WERDEN GEDOOD. HIJ BESLOOT ER IETS ANDERS OP TE VINDEN.



OM VERDERE ONGELUKKEN TE VOORKOMEN, GING NOBEL WONEN IN EEN DRIJVENDE SCHUIT OP EEN MEER EN ZOCHT DAAR VERDER NAAR DE OPLOSSING VAN HET VRAAGSTUK.



INTUSSEN ZETTE DE NITROGLYCERINE HAAR VERNIELEND WERK VOORT. NOBEL'S FABRIEK IN NOORWEGEN VLOOG IN DE LUCHT, IN BANAMA GING EEN SCHIP NAAR DE KELDER EN DOODDE 60 OPVARENDEN EN EEN TREIN BARSTTE UIT ELKAAR IN SAN FRANCISCO.

NOBEL WIST DE GEVAARLIJKE STOF AAN BANDEN TE LEGGEN DOOR HAAR TE VERMENGEN MET ANDERE BESTANDDELEN, MAAR TOEN HIJ IN AMERIKA DE PROEF GING NEMEN, WAREN ER NIET MEER DAN 20 MENSEN AANWEZIG. MEN VERTROUWDE HET ZAAKJE NIET.

TOEN ZAG NOBEL OP ZEKERE DAG DAT KIEZELMERGEL HET GEVAARLIJKE VOCHT OPSLURPTE EN DAT DIT MENGSEL HELEMAAL NIET GEVAARLIJK MEER WAS OM ER MEE OM TE SPRINGEN. HIJ NOEMDE DE NIEUWE STOF: DYNAMIET, WAT KRACHT BETEKENT.





Onze konijntjes

NU AL ZORGEN VOOR DE WINTER

Heel veel meisjes en jongens hebben konijnen. Maar lang niet allen zorgen er voor zoals dat wel nodig is.

Op de eerste plaats zijn de hokken vaak veel te klein en vooral veel te ondiep. Voor de gewone soorten moet zo'n hok 60 cm breed, 80 cm diep en 65 cm hoog zijn. Voor grote soorten moeten de hokken nog groter zijn. O, meisjes en jongens, je moest eens weten, hoeveel ellende en pijn de konijntjes hebben in die veel te kleine hokjes. Als het 's zomers warm is, schijnt de zon er fel op en het is dan snikheet in het hok. De konijntjes kunnen zich ook veel te weinig bewegen en willen dan niet groeien.

Zorgt ook, meisjes en jongens, dat de hokken altijd goed schoon zijn. Iedere week moet je daarom de hokken grondig schoonmaken en weer voorzien van fris strooisel. Je hebt dan ook veel minder last, dat je dieren ziek worden. De bodem van het hok moet altijd iets schuin aflopen naar achteren. Dan blijven de hokken veel beter droog.

Ruiven maakt men tegenwoordig niet meer voor de hokken, maar liever nauwe tralies of fijn gaas. Je hebt dan geen last, dat er ratten in het hok kunnen komen.

Iedere dag moet je vers voer halen. Jong gras, paardenbloemen, weegbreebladeren en dergelijke. Nooit mag het nat worden gevoerd, vooral niet aan jonge diertjes. Je moet ook niet in één keer een hele zak vol vóer halen en het gras daar heel stevig in vaststoppen. Het voer gaat dan broeien en dat is heel slecht voor de konijntjes.

Natuurlijk kun je ook het afval uit

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE POL

Op enige afstand van Oldebroek, niet ver van het plaatsje Wezep, vond men destijds een boerenbedrijfje, dat de naam De Pol droeg. Er was niets bijzonders aan te zien en toch speelde dat plekje eens een rol in onze geschiedenis. Op die plek woonde in het jaar 1375 een edelman, heer Herbern van Putten, die wijd en zijd berucht was om zijn talrijke wandaden. Hij bedreef die vanuit zijn sterke burcht. Plundering en brandschatting waren aan de orde van de dag en van achter de zware torens en muren van zijn kasteel tartte hij iedereen. Maar de kruik gaat zolang te water tot ze barst. Eindelijk was de maat vol en de burgers van Kampen besloten voorgoed een einde te maken aan de boevenstreken van de heer van Putten. Zij kwamen in groten getale bijeen en belegerden de vesting, terwijl de bisschop met zijn legerscharen de bondgenoten van heer Herbern op veilige afstand hield. De strijd was hard en taai, want de mannen binnen de muren wisten, dat ze geen genade hadden te verwachten. Ze hadden het er dan ook naar gemaakt. Wekenlang hielden zij de belegering vol, maar ten laatste bezweken de sterke muren toch voor de onverbiddelijke stormram, die op de stenen beukte totdat er zware bressen in kwamen. Het slot moest worden opgegeven en de puinhoop mocht niet meer tot een vaste burcht worden verbouwd. Nog vele jaren werd de stormram bewaard in de kapel van 't Heilige-Geestgasthuis te Kampen, totdat hij in 1646 met het kerkje verbrandde. De stenen, die door slingerwerktuigen op het kasteel werden geworpen, lagen nog lange tijd aan de IJselkade en de keien, die op het erf De Pol te zien waren, werden waarschijnlijk uit het kasteel door de belegerden naar de stormwerktuigen geslingerd.



de keuken gebruiken zoals wortelloof, slabladeren, aardappelschillen, koolbladeren enzovoort. Maar pas dan op, dat dit altijd goed schoon en droog is en geef de konijnen niet te veel voer in één keer.

Feitelijk moet je nooit meer geven dan één maaltijd, zodat ze alles, wat je in het hok gooit, in ongeveer een kwartier op kunnen eten. Geef je meer, dan wordt ook altijd een gedeelte vertrapt en dus vermorst. Als je een konijn uit het hok wilt halen, moet je het dier nooit bij de oren pakken. Dat is heel gevaarlijk. Pak het konijn zo maar in het rugvel. Dat kan het best hebben. En je moet het dan dadelijk op de arm zetten. Kijk maar naar de tekening, hoe dat moet.

In de zomer kun je gemakkelijk overal voer vinden. In de winter wordt dat echter veel moeilijker en als je niet vooruit zorgt ook veel duurder. Natuurlijk, het is ook 's winters gemakkelijk, als je maar een zak vol wortels, een zak vol haver en dergelijke gaat kopen, maar dat is helemaal niet nodig.

Maar dan moet je in de maanden voor de winter begint al zorgen voor wintervoedsel. Zo kun je nu een partijtje gras bij elkaar halen en dat thuis op een bleekje goed drogen. Vooral als er wat klaver en andere goede bloemen in het gras groeien, is dat heel best voer voor de winter. In de tuin kun je wat boerenkoolplanten zetten. Moeder mag dan de bovenste bladeren wel houden voor de boerenmoes met metworst en die onderste, grote bladeren kun je dan aan je konijntjes voeren.

Ga verder in de herfst beukenootjes en eikels zoeken. Die lusten de konijntjes ook erg graag. Maar niet te veel er van geven, hoor!

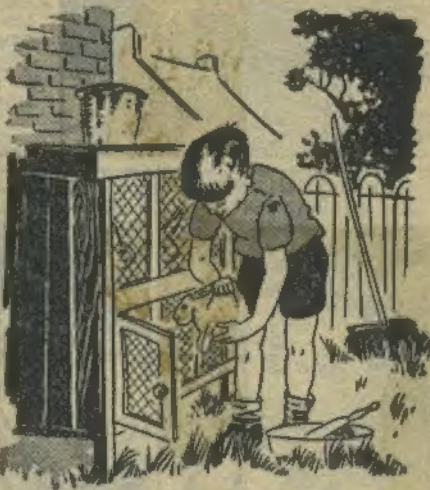
Konijnen blieven ook graag stamppot in de winter. De mensen eten aardappels met kool, aardappels met wortels enzovoort. Precies op dezelfde manier klaargemaakt kun je de konijntjes voeren aardappelschillen met koolafval, aardappelschillen met wortelafval enzovoort.

Heb je een aantal zonnepitten in de tuin, dan boffen je konijnen. Iedere dag geef je ze daarvan maar een handjevol.

Zo zie je, dat je de konijntjes ook in de winter goed en goedkoop kunt voeren. Zorg er vooral voor, dat je in de winter altijd een flinke hoeveelheid strooisel in de hokken hebt. Dat is lekker warm als het begint te vriezen.

Ja, meisjes en jongens, ik zou over konijnen houden nog heel veel kunnen vertellen en wellicht doe ik dat later ook nog wel eens, maar één goede raad wil ik jullie nog geven.

Mijn vader zei vroeger altijd: „Je moet eerst aan je dieren denken en



dan pas aan jezelf." Soms vroeg hij aan tafel, als we wilden beginnen met eten: „Zeg, heb jij aan je konijnen en je duiven gedacht?" En als ik ze vergeten had, moest ik onmiddellijk van tafel af en mijn dieren verzorgen. Gelukkig is me dat maar heel zelden overkomen. Zullen jullie daar ook voor zorgen?

J. B. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

Meester," zei Harry in het namenkwartiertje, „u hebt ons de vorige week verteld over familienamen op ing, die van vadersnamen zijn afgeleid. Ik heb een oom in Almelo en die heet Roelvink. Is dat nu ook een vadersnaam en heeft de uitgang vink iets met die ing te maken, waar u 't de vorige maal over gehad hebt?"

„Roelvink, Harry," antwoordde meester, „zou eigenlijk Roelf-ink gespeld moeten worden. Roelf is hetzelfde als Rolf, Rolof, Rodolf, Rudolf, en ink is een Saksische vorm voor ing. Twente, waarin Almelo ligt, dat weet je nog wel, werd oorspronkelijk door de Saksen bewoond. De vorm ing onderging namelijk verschillende wijzigingen, naar gelang van de landstreek en de daar gesproken taal of het daar gesproken dialect. Zo zetten de Friezen achter dat ing nog graag een a en kregen we dus daar namen als Camminga, Feringa, Huizinga, Poppinga, Tedinga, Ubbinga. In Drente en in het zuidelijk deel van de provincie Groningen vindt men vrijwel dezelfde namen als bij de Friezen, maar als ze bij de Friezen op inga eindigen, worden ze daar met inge geschreven: Ebbinge, Eppinge, Hiddinge, Hilbinge, Sinninge, Tedinge enzovoort. Zelfs werden nog niet zo lang geleden in het Groningse sommige plaatsnamen, welke van een vadersnaam afkomstig zijn, wel met inga en met inge geschreven, zoals Appingadam en Appingedam, Eppingawier en Eppingewier, Mensingawier en Mensingewier (een weer of wier is een terp, een verhoging).

De ink-namen vindt men veelal in Twente en in de graafschap Zutfen, vooral bij de eigenerfde boeren. Dikwijls is die naam op de hoeve zelf overgegaan, en op een lijst van landhoeven in Twente uit het jaar 1188 worden reeds namen aangetroffen als Bennekinc, Elekinc, Ernestinc, Lenderinc, Rotgerinc, Spelemanninc, Temminc. Behalve ink werd ook vaak inck geschreven. Enkele ink-namen laten we hier volgen: Arink, Beernink, Bennink, Bentinck, Bultinck, Dieperinck en Dieperink, Elderinck en Elderink, Siegerink, Temminck en Temmink, Tenckinck, Wiltinck en Wiltink.

Bij de Vlamingen treft men een vrij groot aantal geslachtsnamen aan met de uitgang ynck: Beltynck, Bultynck, Gyselynck, Hebbelynck, Kempynck, Wytynck. Ook dit ynck is niet anders dan een andere vorm voor ing en steeds moeten we er dus achter zoeken: zoon, nakomeling, tot de familie behorend.


DIE AVOND KON MARY DE SLAAP NIET VATTEN. VOOR HET RAAM GEZETEN OVERDACHT ZE ALLE WONDERLIJKE DINGEN DIE ZE GEHOORD HAD.
IK GA MORGEN NAAR DICK. HIJ WEET BESLIST MEER DAN HIJ LOSLAAT.
OPEENS HOORDE ZE WEER HET RAADSELACHTIGE GEGIL. OGENBLIKKELIJK TROK ZE HAAR JURK AAN EN OPENDE DE DEUR VAN HAAR KAMER.
FIJN! ER IS NIEMAND!
WEER SLOOP ZE DOOR DE HALFDONKERE GANGEN TOT ZE EEN DEUR BEREIKTE WAARACHTER ZE HOORDE SNIKKEN.
HÉ, EEN JONGEN!
BEN JIJ EEN GEEST?

IK BEN HELEMAAL GEEN GEEST. JIJ MISSCHIEN?
NEE! IK BEN COR GRAVEN. EN JIJ?
IK BEN MARY LENNOX. MIJNHEER GRAVEN IS MIJN OOM!
EN HIJ IS MIJN VADER!
ZO; DAN HEB IK DUS EEN NEEF.
MAAR JIJ WAS HET TOCH NIET, DIE ZO GILDE!
TOCH WEL! IK HAD EEN KWAJE BUI. IK HEB DOZIJNEN KWAJE BUIEN!
DOKTER GRILSTEEN ZEGT, DAT ER IN HEEL HET LAND NIEMAND IS, DIE ZOVEEL LAST HEEFT VAN KWAJE BUIEN ALS IK. NOU EN DAT WIL NOGAL WAT ZEGGEN

MAAR WAAROM HEEFT NIEMAND MIJ IETS OVER JE VERTELD?
OMDAT IK HET NIET WOU. EN IK HOUD ER OOK NIET VAN, DAT IEMAND NAAR ME KIJKT. WAAROM GA JE NIET WEG?
WAAROM WIL JE NIET, DAT IEMAND NAAR JE KIJKT?
OMDAT IK KREUPEL BEN. NET ALS VADER. IK KAN MIJN VOETEN GEEN CENTIMETER VERZETTEN. IK ZAL NOOIT.... MAAR WAT MAAKT DAT UIT?
IK ZAL NOOIT GROOT WORDEN. ALS ZE ER OVER PRATEN HOUD IK MIJN OGEN DICHT EN DAN DENKEN ZE, DAT IK SLAAP. MAAR IK HOOR ALLES. EN DAT ZEGGEN ZE: DAT IK NOOIT GROOT ZAL WORDEN.
NU, IK ZOU ER NIETS VAN GELOVEN, COR! VERTEL EENS: WAT IS ER MET JE MOEDER GEBEURD?
MET MIJN MOEDER? TIEN JAAR GELEDEN WERD ZE GEDOOD DOOR EEN VALLENDE TAK. EN GA NU WEG. IK BEN MOE!

WEET JE IETS VAN EEN GEHEIME TUIN? EEN TUIN DIE AL TIEN JAAR LANG AFGESLOTEN IS?
HOE KOM JE ER BIJ? ALS ER ZO'N TUIN WAS, ZOU IK HEM HEBBEN WILLEN ZIEN. EN LAAT ME NU ALLEEN; IK WIL SLAPEN!
MARY GING NAAR HAAR KAMER TERUG. ZE HAD NOG WEL HONDERD DINGEN AAN HAAR NEEF WILLEN VRAGEN. TOEN DACHT ZE ER AAN, DAT ZE EEN SLEUTEL HAD, DIE MISSCHIEN HET GEHEIM VAN DE TUIN ZOU OPLOSSEN. ZE ZOU MORGEN DADELIJK NAAR DE BOERDERIJ GAAN, WAAR DICK WOONDE ---
BENT U DE MOEDER VAN DICK?
JA! EN JIJ MOET MARY LENNOX ZIJN. ALS JE DICK MOET HEBBEN, DAN MOET JE HEM BIJ ZIJN DIEREN ZOEKEN!
DE VROUW WEES NAAR EEN SCHUUR EN MARY ZAG ER DICK BEZIG MET HET GEVEN VAN DE FLES AAN EEN LAMMETJE.

ALLO, MARY! WAT KOM JE DOEN?
WAT IS DAT?
DAT IS EEN JONGE VOS. KAPITEIN HEET-IE. MAAR JE HEBT IETS! WAT IS ER AAN DE HAND?
IK HEB DE SLEUTEL GEVONDEN!
DE SLEUTEL VAN DE GEHEIME TUIN! WEET JE OOK WAAR DE DEUR ZIT?
NOG NIET. MAAR LATEN WE SAMEN DADELIJK GAAN ZOEKEN, OF WE DE DEUR KUNNEN VINDEN!
ZOUDEN ZE HEM VINDEN, BAS?



De Rattenvanger van Hameln



Met onbeschrijfelijke angst zagen de burgemeester en de raad van Hameln de fluitspeler en achter hem de schare kinderen de weg inslaan naar de rivier, waarheen hij tevoren ook de ratten geleid had. Ze dachten, dat de fluitspeler de kinderen tot hetzelfde lot had bestemd.



13. Maar opeens keerde de fluitspeler zich naar het westen, waar een hoge heuvel lag. Alle kinderen volgden hem. De bevolking van Hameln herademde. Die heuvel was niet te beklimmen. De fluitspeler zou nu wel ophouden met spelen en zij zouden hun kinderen terugzien! Maar opeens ontstond er een opening in de heuvel en de speler en de kinderen gingen er in.



14. Toen allen binnen waren sloot de wonderlijke opening zich weer vanzelf. Een jongetje alleen was buiten gebleven; hij was kreupel en had niet zo vlug kunnen volgen. En jaren later nog zou hij zeggen, hoezeer het hem gespeten had, dat hij niet had kunnen meegaan naar het sprookjesland, dat de fluitspeler aan de kinderen beloofd had.



15. „Daar waren wonderbare rivieren, vreemde vruchtbomen en prachtige bloemen. De paarden hadden er vleugels, de honden waren er groter dan rendieren, de bijen konden er niet steken. Mijn kreupele been zou er wel gauw genezen zijn geweest. Wat jammer, dat ik moest achterblijven!"



16. Op de plaats waar de kinderen verdwenen, werd een gedenksteen opgericht, waarin het verhaal gegrift werd. De straat, welke er heen leidde, werd Rattenvangersstraat genoemd. En wee degene, die in die straat ooit op fluit of trommel speelde; hij verloor zijn werk en werd in geen herberg nog geduld.



Bardan en Mardan

DOOR J. TOEBOSCH

Bardan en Mardan waren twee broers, die de kost verdienden met bij de boeren te werken en het heel armoedig hadden. Bij alle armoede waren ze echter altijd opgeruimd en hielden van muziek. Als ze 's avonds na afloop van het werk bij elkaar zaten, speelde Bardan op een viool en Mardan op een fluit, bijna de enige dingen, die hun vader, die muzikant geweest was, hun had nagelaten. Verscheidene jaren hadden ze zo al samen doorgebracht, toen op 'n avond, in een tijd, dat het heel slap met het werk was, Bardan zei: „Mardan, we zijn toch eigenlijk dom, hier armoe te blijven lijden. Ik heb wat anders bedacht. We reizen morgen naar de hoofdstad. Met onze viool en onze fluit zullen we onderweg de kost wel verdienen. En in de stad zullen we wel werk vinden. 't Zal er in elk geval licht beter zijn dan hier."

Mardan vond het best en zo gingen ze de volgende morgen op weg. Het was nog een lange reis, die ze te maken hadden, maar daar zagen ze niet tegen op. Wanneer ze onderweg bij een huis kwamen, speelden ze een deuntje; van het geld, dat ze daarmee verdienden, leefden ze en 's nachts sliepen ze bij de een of andere boer in een schuur of in de open lucht.

Zo waren ze vrij dicht bij de hoofdstad gekomen, toen ze op zekere dag een rijtuig bemerkten, dat in woeste vaart naderde. Het slingerde heen en weer en dreigde elk ogenblik om te slaan. In het rijtuig zat een heer, die luid om hulp riep. Dadelijk sprong Bardan op de weg, wachtte bedaard tot het paard vlak bij hem was en greep het toen bij de teugels. Het dier steigerde en trachtte zich los te rukken, maar Bardan was zeer sterk en hield het in bedwang, terwijl Mardan de heer hielp uitstappen.

De heer dankte hartelijk en vroeg toen wie ze waren.

De twee broers vertelden nu, waar ze vandaan kwamen en met welk doel ze op reis waren gegaan.

„Jullie doen ook aan muziek, zie ik," zei de heer. „Ik zou wel eens willen horen, wat jullie er van kent."

Bardan en Mardan speelden een vrolijk deuntje. „Mooi!" zei de heer. „Ik moet zeggen, jullie verstaan de kunst. Luistert nu eens. Ik ben hofmeester van het koninklijk paleis. Toevallig kunnen we daar net een paar muzikanten gebruiken. Als je zin hebt, kun je dadelijk bij de koninklijke muziek komen."

Je begrijpt, dat ze dat dadelijk goedvonden: nu behoefden ze immers geen werk meer te gaan zoeken. Ze stapten met de hofmeester in het rijtuig en reden naar de stad en het paleis, waar ze dadelijk werden aangenomen. Ze kregen nu een mooi pakje, hadden een gemakkelijk leven en de andere muzikanten waren vrolijke, aardige jongens, waarmee het plezierig was om te gaan.

Maar na een paar maanden waren ze het hier doodmoe. Ze hadden de hele dag niets te doen dan af en toe 'n beetje muziek maken en verder was het maar lanterfanten. En daarvan moesten de jongens, die van kind af aan werken gewoon waren, niets hebben. Ze vroegen dus aan de hofmeester, of hij in het paleis geen ander werk voor hen had.

„Op het ogenblik weet ik niets anders voor jullie," zei hij. „En ik geloof ook niet, dat je in de stad gemakkelijk werk zult kunnen vinden. Maar als jullie eens soldaat werden? Dan kun je toch nog plezier van je muziek hebben. Ik kan je wel een plaats bij de lijfwacht bezorgen."

Dat voorstel namen ze aan en enkele dagen later waren ze al bij de lijfwacht ingedeeld. Nu was het alle dagen marcheren, exerceren, op wacht staan, poetsen en wassen. Maar het beviel hun goed en daar ze goed oppasten en voor ieder vriendelijk en behulpzaam waren, konden ze het zowel met hun meerderen als met hun kameraden goed vinden. En dat ze dikwijls voor de soldaten muziek maakten, viel ook zeer in de smaak.

Daar brak de oorlog uit en nu moesten ze met het leger optrekken.

Op zekere dag kreeg de bevelhebber van de afdeling, waartoe ze behoorden, bericht, dat hij ongeveer een uur van een vijandelijk kamp was. Hij vond het te gevaarlijk verder te trekken, eer hij wat meer omtrent de sterkte van de vijand wist. Hij liet dus halt houden en hield krijgsraad. Na afloop daarvan liet hij Bardan en Mardan bij zich komen.

„Jongens," zei hij, „ik weet, dat jullie goede muzikanten bent. Nu kan jullie kunst ons goed te pas komen. Luistert nu, wat je te doen



hebt. Je gaat naar het vijandelijk kamp en maakt daar muziek. Maar tegelijk kijk je goed uit en ziet zoveel mogelijk te weten te komen. 't Is een gevaarlijke onderneming, maar als ze lukt, zul je ons een grote dienst bewijzen en een rijke beloning krijgen."

Bardan en Mardan hadden niet veel zin in deze opdracht, die hun best het leven kon kosten, maar als soldaten hadden ze slechts te gehoorzamen, en zo gingen ze de volgende dag, als gewone straatmuzikanten gekleed, op weg. Ze bereikten het kamp en de schildwacht liet hen ongehinderd door. Nu trokken ze het kamp door en speelden hier en daar hun deuntjes. Die bevielen zó goed, dat het, telkens als ze bij de soldaten rondgingen, geldstukjes in hun mutsen regende. Maar tegelijk gaven ze hun ogen en oren goed de kost en merkten, dat er in het kamp slecht wacht gehouden werd en dat men niet in het minst vermoedde, dat de vijand zo dicht in de nabijheid was.

Maar daar opeens, terwijl ze een vrolijk liedje stonden te spelen en de pret op het hoogst was, kwam een hoofdman met een bars voorkomen op hen af. „Houdt op met dat gejank!" bulderde hij. „Jullie zijn spionnen! Ik heb jullie al een hele tijd in het oog gehouden! Je bent hier alleen gekomen om alles af te kijken! Brengt hen naar een tent en zorgt, dat ze niet ontsnappen!" beval hij. „Morgen zal de krijgsraad over hen beslissen."

Er ontstond een hevige opschudding. Enige soldaten grepen de muzikanten vast, namen hun het geld, de viool en de fluit af en sleepten hen mee naar een tent. Hierin weren ze opgesloten en een soldaat vatte voor de ingang post.

De tent scheen dienst te hebben gedaan als bewaarplaats voor allerlei rommel. Het was er stikdonker en er was een onaangename lucht.

Het duurde enige tijd, eer de twee broers wat van hun schrik bekomen waren. „Dat ziet er lelijk voor ons uit, Bardan," zei Mardan, die de jongste was. „De krijgsraad zal korte metten met ons maken en dan worden we zeker opgehangen."

„Ja, we zullen onze kameraden niet meer terugzien," zei Bardan. „We kunnen ons wel op de dood voorbereiden. Morgen is het met ons gedaan, Mardan."

„'t Is toch verschrikkelijk," zei Mardan snikkend. „Nog zo jong en dan al te moeten sterven."

„Waren we maar in ons dorp gebleven," zei Bardan. „Daar hadden we toch de kost. Maar ik was niet tevreden en wilde de wereld in en nu ben ik de schuld van jouw dood. Och, beste Mardan, vergeef het me."

„Laten we daar niet over praten, Bardan. Jij kunt het ook niet helpen, dat het zo gegaan is. Maar zou er geen kans zijn hier weg te komen?"

„Ik geloof het niet."



Op dat ogenblik stiet Mardan met zijn voet tegen een voorwerp, dat op de grond lag. Hij bukte zich, raapte het op en gaf een kreet van verrassing.

„Wat is er?" vroeg Bardan.

„Daar vind ik een dolk," zei Mardan. „Daar kunnen we misschien het doek van de tent mee opensnijden."

„Maar dan moeten we toch eerst nog enige uren wachten."

Dat was Mardan met hem eens. Ze wachtten nu geduldig tot het helemaal stil in het kamp was en gingen toen naar de achterzijde van de tent. Mardan sneed een groot gat in het doek en beiden kropen door de opening naar buiten.

Nu moesten ze zien uit het kamp te komen.

Voorzichtig en voortdurend luisterend slopen ze tussen de tenten door. Het was erg donker. Daar naderde een wacht, die de ronde deed. Haastig kropen ze achter een tent en wachtten tot de soldaten voorbij waren. Daarna slopen ze verder. Zo kwamen ze bij de uitgang.

Gelukkig, daar stond geen schildwacht. De man had zeker, denkende, dat er toch geen gevaar was, zijn post maar verlaten om zelf te gaan rusten. Zonder enige moeite kwamen ze nu buiten het kamp.

„Dat is meegevallen," zei Bardan. „Als er iemand had gestaan, was het misschien nog mislukt. Nu vlug vooruit!"

Het was nog volop nacht, toen ze in hun eigen kamp aankwamen. De bevelhebber, die nog rustig sliep, werd dadelijk gewekt en toen hij hoorde, hoe het in het vijandelijk kamp gesteld was, begreep hij, dat hij daarvan gebruik moest maken. Nog voor de dag aanbrak, trok hij tegen de vijand op, die op een aanval niet in het minst bedacht was en behaalde een schitterende overwinning.

Kort daarop werd de vrede gesloten. De koning, die van de wakkere jongens gehoord had, bood hun aan in zijn dienst te blijven. Maar ze hadden nu, meenden ze, genoeg avonturen beleefd en wilden liever naar hun dorp terug. De rijke beloning, die ze gekregen hadden, stelde hen in staat een boerderij te kopen, die hun een goed bestaan verschafte. En daar bleven ze dus wonen, maar ze praatten nog dikwijls over wat ze indertijd beleefd hadden.



De kleine knutselaar





Fig 1





Fig. 2



Fig. 3

Een beweegbare schildpad

Dit dier is niet moeilijk te maken, maar je moet handige vingers hebben. Deze schildpad zit gevangen in een kleine kartonnen doos, waarover we een glazen plaat hebben vastgeplakt (fig. 1).

De hele dag en nacht door zul je zien, dat die schildpad zich beweegt, pootjes, staart en kop: het komt allemaal in beweging, zodra je de doos ter hand neemt.

Hoe dit komt? Zodra jullie die doos opnemen, zijn jullie vingers en handen voortdurend in beweging. Je merkt er misschien zelf niets van, want die bewegingen zijn niet altijd te zien, maar ze delen zich mee aan de doos en brengen onze schildpad tot leven.

De schildpad heeft een lengte van hoogstens zes centimeter. Ze is vastgeplakt op een blokje hout, dat zelf vastzit aan de bodem van onze doos.

Het bovenste schild maak je van een stukje dun karton, dat je min of meer in de nodige vorm perst en daarna met een laag gom bedekt. Je kunt het ook eerst kleuren met waterverf, goed laten drogen en daarna met gom bestrijken.

Onder dat bovenschild vinden we het onderschild, zeshoekig. Fig. 2 en 3 laten jullie de bovenkant er van zien. Op de hoeken zie je de zes verschillende lichaamsdelen zitten. Fig. 2 toont de bovenkant en fig. 3 de onderkant. De onderdelen zijn: vier poten, een kop en een staart. Op de hoeken van het zeshoekige stuk hebben jullie kleine gaatjes gemaakt en door die gaatjes maak je elk lichaamsdeel vast. Door middel dus van twee ringetjes van metaaldraad; niet te sterk sluiten en niet te los. De ledematen moeten kunnen bengelen, maar ook weer niet zo, dat ze gewoon naar beneden hangen. Ze moeten heel beweeglijk blijven. Die onderdelen knippen we van stevig zwart papier. In fig. 3 kunnen jullie zien, dat alle lichaamsdelen, daar waar ze met de zeshoek zijn verbonden, nog versterkt zijn door een rond stukje karton. Zulks om doorscheuren te voorkomen.

Natuurlijk is die glazen plaat op de kartonnen doos niet eens nodig. Ze dient alleen om te beletten, dat al te nieuwsgierigen de schildpad er uit nemen om zich te overtuigen waarom die ledematen en kop en staart bewegen.

Het is een goedkoop stukje speelgoed.

De wonderbare buis

Die maak je van karton. De buis is aan beide uiteinden gesloten, maar in de hele lengte loopt er een dun touw doorheen.

Zet je nu je voet op het ene eind van het touw, terwijl je het andere eind in je hand houdt, dan kun je die kartonnen buis laten rijzen of dalen naar believen.

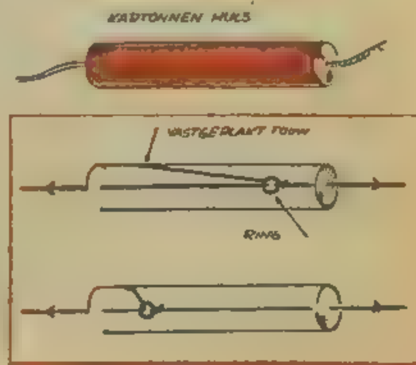
Het leuke hiervan is, dat, wanneer je nu touwtjes en buis aan een van je vrienden geeft, om hetzelfde te proberen, dit *niet* lukt. Waarom niet?

Aan de binnenkant, ongeveer een centimeter of drie van de bodem, plak je een smalle ring vast. Een eind van het touw wordt aan die ring vastgeknoopt en het andere eind loopt door een tweede ring en zo naar boven. Een tweede touw zit vast aan de hangende ring en verlaat de tube aan het andere eind.

Wil je de tube laten rijzen, dan trek je eenvoudig aan het touw, wil je hem laten zakken, dan laat je het touw wat slap hangen.

Geef je nu het ding aan je vrienden om het ook te proberen, draai dan het hele ding onderste boven, zodat je vriendje het touw in handen krijgt waarop je voet stond. Natuurlijk doe je dat ongemerkt en vlug. Geen kans dat je vriendje er iets van terecht brengt.

Voor de constructie kijk je maar naar de tekeningen.



Knutselwerk voor moeders keuken

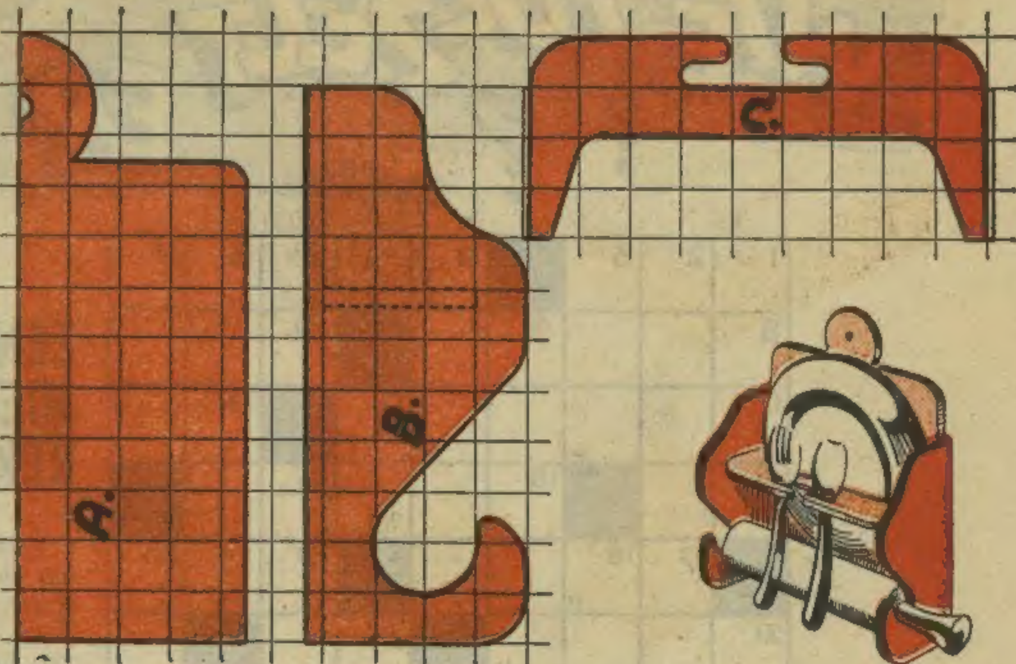
Een aardig en stevig rekje voor een paar houten lepels, een deegrol en desnoods een bord.

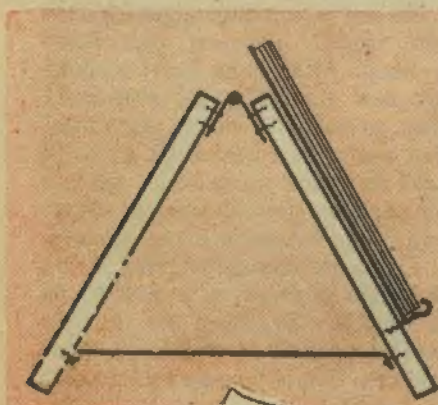
De afmetingen komen duidelijk naar voren, dank zij de vierkanten. Je kunt alles dus zo groot of klein maken als je verkiest.

B geeft de beide zijstukken. Dus dubbel nemen. A geeft de helft van de achterplank. Vergeet dus niet die helft even om te slaan en bij te tekenen op jullie plank.

C geeft het lepelrek. Dat past in de grote zijgleuf (dubbele lijnen) in het midden van fig. A.

Het zal wellicht voorkeur verdienen al deze stukken netjes te beitsen in de gewenste kleur, voordat je ze definitief in elkaar zet. Lakken lijkt me hier minder gewenst.







Een eenvoudige leesstandaard

Het is vaak moeilijk wanneer je iets uit een boek moet overschrijven of telkens weer in je boek moet kijken, om het open te houden. Het is net of het boek altijd wil dichtklappen en zegt: Hou op en ga spelen." Maar dat gaat nu eenmaal niet altijd op. Altijd iets zwaars op het boek drukken om het toch te dwingen, beschadigt de bladzijden op de duur.

De standaard, die we hier afbeelden, is even eenvoudig als doelmatig. Hij draagt het boek gemakkelijk en de bladzijden zijn handig om te slaan.

Twee plankjes en twee oogschroeven. Meer heb je niet nodig.

Indien de ogen wat dicht zitten, krijg je die gemakkelijk open met een flinke tang. Je kunt de oogschroeven kiezen naar verhouding van de grootte van het boek. Dit geldt ook voor de zwaarte van beide planken. Tussen beide rechtopstaande plankjes kun je voor alle voorzichtigheid, om de spanning te verkleinen, een stevig lint aanstrengen of een rond houtje, dat aan beide planken vastzit. Neem je een lint, dan kun je beide planken laten dichtklappen, na gebruik, mits je ze niet aan elkaar spijkert, maar met twee scharnieren vastmaakt. De lengte van de planken geeft ook de helling aan. Hoe korter planken, hoe meer helling, en omgekeerd. Beits of schilder de planken naar smaak.

Een staand rekje voor paperassen

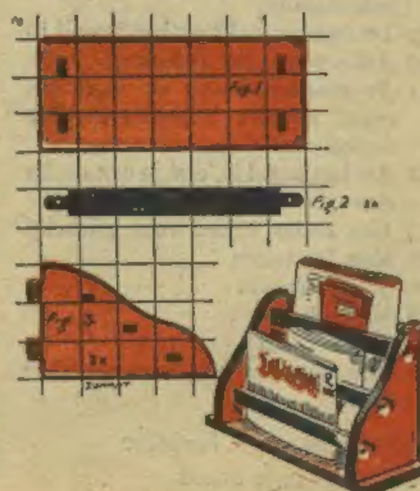
Wordt gezaagd uit triplex. Twee bodemplankjes. Fig. 1. Afmetingen en vorm worden aangegeven door de vierkantjes, die men zo groot of klein kan nemen als men zelf verkiest.

Fig. 2 geeft het model en de grootte van de drie dwarslatten. Dit model dus drie keer uitzagen.

Fig. 3 geeft het model van de beide zijkanten. Dit stuk moet dus tweemaal worden uitgezaagd.

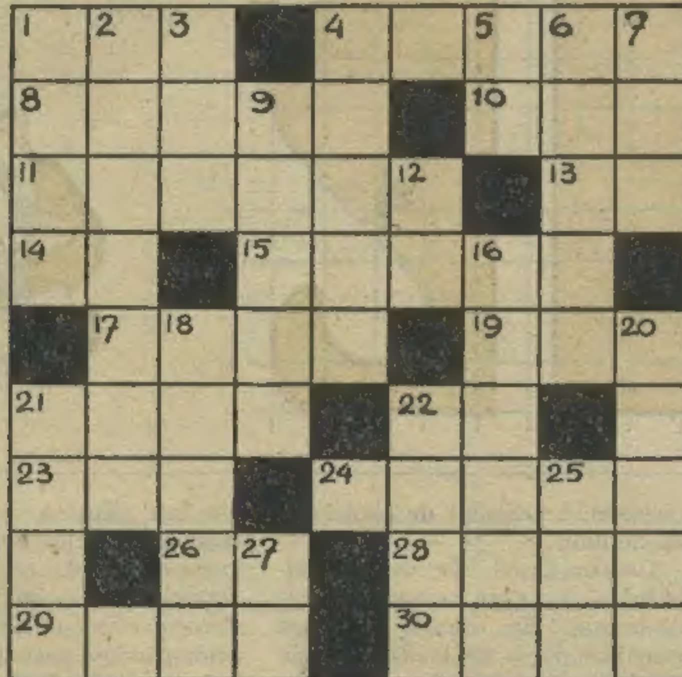
Op het uiteinde der drie latten worden gaatjes geboord, waardoor later, na het in elkaar zetten, een stevige houten pen wordt gestoken.

Het geheel mooi aflakken.



WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE



Van links naar rechts:

1 Je doet er je boeken in
4 Platte steen
8 Wordt gehesen als het schip zee kiest
10 Meisjesnaam
11 Een buiging maken
13 Afkorting van kilometer
14 Afkorting van decimeter
15 Vroeger: een vereniging van mensen, die hetzelfde beroep uitoefenden
17 De bakker bakt er het brood in
19 Afkorting van algemeen
21 Je moeder kookt ze vast wel eens; er zijn bruine en witte (enkelv.)
22 Als het koud is, doe je een dikke das ..
23 Een ander woord voor griezelig
24 Een leesteken
26 Jongensnaam
28 Signaal
29 Twee pond
30 Een op een uniform gestikte band

Van boven naar beneden:

1 Heb je in je mond
2 Een mooie bloem
3 Lange lat voor de sneeuwsport
4 Neem je, als je op reis gaat
5 Afkorting van gram
6 Vrucht van de eikeboom
7 Jong van een schaap
9 Doet een landman na het ploegen
12 Afkorting van namelijk
16 Iemand die dam speelt
18 Die heeft geen vliegtuig nodig om te vliegen
20 Komt op je schoenen als je ze goed poetst
21 Een boom
22 Het tegenovergestelde van west
25 Meisjesnaam (afkorting)
27 Muzieknoot

EEN NIEUW REKENKUNSTJE



KAARTEN RADEN

Neem van een spel kaarten het aas en verder de kaarten 2, 3, 4, enzovoort tot en met 9 van één kleur. Dus bijvoorbeeld allemaal van harten of van schoppen, dat doet er niet toe. Bij dit kunstje telt het aas voor 1.

Nu laat je van deze negen kaarten een aantal personen een kaart trekken. Jij mag die kaart natuurlijk niet zien. Hoeveel personen? Nou, zoveel als er willen, maar meer dan negen kan natuurlijk niet. Jij gaat nu raden welke kaart elk van die personen getrokken heeft. Daarvoor ga je een spelletje met ze doen.

Laten we aannemen, dat je het doet met je vader en je moeder en je broertje. Ze zitten om de tafel en je laat eerst je vader een kaart trekken, dan je moeder en tenslotte je broertje.

Zorg nu, dat je een papiertje en een potlood bij de hand hebt, en geef die aan je vader. Die moet daarop schrijven:

Eerst het aantal punten van de kaart, die hij heeft getrokken.

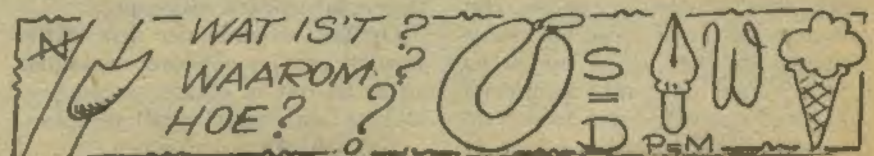
Dan dit vermenigvuldigen met 2.

Er 1 bijtellen.

Totaal vermenigvuldigen met 5.

Dan geeft hij het papiertje aan je moeder en die moet:

ONZE SPREEKWOORDENREBUS



Haar aantal punten optellen bij het getal, dat er staat.

Het nieuwe totaal met 2 vermenigvuldigen.

Er 1 bijtellen.

Totaal vermenigvuldigen met 5.

Dan geeft ze het papiertje aan je broertje. En die gaat:

Zijn aantal punten tellen bij het getal, dat er nu staat.

Het nieuwe totaal vermenigvuldigen met 2.

Er 1 bijtellen.

Het totaal vermenigvuldigen met 5.

Je broertje is de laatste en nu vraag je hem, welk getal er op het papiertje staat. Hij noemt dus alleen het *laatste* getal. Van dat getal trek je 555 af (driemaal een vijf, omdat je het met drie personen doet). De cijfers van het getal, dat er dan overblijft, zijn tevens de kaarten, die de medespelenden hebben getrokken en in de volgorde, waarin ze de kaarten hebben getrokken. Het eerste cijfer stelt dus de kaart van je vader voor, het tweede die van je moeder en het derde cijfer is hetzelfde als dat van de kaart, die je broertje had getrokken. Wat jij uitrekent mag niemand weten, dat snap je!

We gaan het maar weer eens samen doen om te zien of het uitkomt.

We nemen aan, dat je vader een 8 heeft getrokken; je moeder een 2 en je broertje een 5.

Je vader schrijft dus op het papiertje:
8. Vervolgens 2 maal 8 is 16. 16 plus 1 is 17. 17 maal 5 is 85.

Dan geeft hij het papiertje aan je moeder. Die schrijft er dan bij: 85 plus 2 is 87. 2 maal 87 is 174. 174 plus 1 is 175. 5 maal 175 is 875.

Nu geeft ze het papiertje aan je broertje en die gaat zo verder: 875 plus 5 is 880. 2 maal 880 is 1760. 1760 plus 1 is 1761. 5 maal 1761 is 8805. Dat getal zegt hij hardop.

Jij neemt nu zelf een ander papiertje (of je doet het uit je hoofd) en je trekt 555 van 8805 af. Blijft over 8250. En dan zeg je heel trots: vader had harten of schoppen of wat het ook is 8, moeder 2 en broertje 5. Zie je het? Het lijkt misschien ingewikkeld, maar het is doodeenvoudig. Als je met zes mensen speelt, trek je van het eindgetal 555555 af; dus steeds evenveel vijven als er deelnemers zijn. Dat is alles.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

```
A
R A
A R M              TWEE-
R A A M            IN-
M A A R T          EEN-
                   PUZZLE
S L A A P
P A A L
A A P
P A
A
```

```
          T A A R T
KRUIS-    A     O E I
WOORD-    B L O E D
PUZZLE    E   O R E N
          L E K   R A
```

```
V A R K E N
E R   O   E   BIGGEN-
E M M E R S   PUZZLE
L E I   E T
  R E
V E R
```

KAMRAADSEL

De acht woorden van boven naar beneden waren: koken, avond, maand, paard, einde, rogge, egels, nieuw. Het woord van links naar rechts is: kamperen.

VERBORGEN MEISJES- EN JONGENSNAMEN

1 Anna; 2 Jan en Anna; 3 Nel; 4 Piet; 5 Kees; 6 Henk; 7 Ella.

HEKWERKPUZZLE

1 Hameren; 2 Anderen; 3 Ratelen; 4 Maandag; 5 Lezeres; 6 Redenen.

Spreekwoordenrebus

DOOR EEN
ZURE APPEL BIJTEN

We zouden misschien beter kunnen spreken van een wrange appel, want een zure appel kan heel goed smaken. En in bovengenoemde uitdrukking is er helemaal geen sprake van een lekkere appel. We bedoelen er mee, dat we min of meer welgemoed iets onprettigs, iets onaangenaams doen, veelal met de bijgedachte, dat er iets goeds uit voortkomt. Als de vacantie is afgelopen, gaan we weer naar school; we zouden wel liever altijd vacantie willen hebben, maar we bijten door de zure appel, wel wetend, dat het onderwijs noodzakelijk is voor onze toekomst.

WAT IS HUN BEROEP?

Voor liefhebbers van naamkaartjes zijn hier weer twee exemplaren, die zo op het eerste gezicht niet erg gemakkelijk lijken. Maar.... je kent het recept: net zo lang turen en met de letters goochelen tot je opeens de beroepen, die deze heren uitoefenen, voor je ziet staan!

G. S. WAZES - LAREN

K. BEKKET - BAARN

CIRKELPUZZLE



Vervang de kruisjes in bovenstaande cirkel, zodat er te lezen komt van buiten naar binnen:

1 Onderaards gewelf.
2 Zeer armoedig huisje.
3 Vaartuig.
4 Schijf vis.
5 Zijvlak.
6 Vuisthandschoen met 'n duim en geen vingers.
7 Stad in België.
8 Club (vooral van letterkundigen of schilders).
9 Vracht.
10 Meubel.
11 Verpozing.
12 Oever.
13 Niet vroeg.
14 Voorwerp, waarmede men meet.
15 Achterschot van 'n boerenwagen of kist van open latwerk.
16 Eeltachtige uitwas.

HAMID de dappere SJEIK



1. De faam van Manestraal als renner van grote klasse was wijd en zijd bekend. Op een goede dag daagde een Arabier, Selim genaamd, de sjeik tot een wedstrijdrace uit en een rijke Engelsman loofde een groot bedrag uit voor de winner. Hamid wilde, als hij won, dat geld aan Faimah, een Arabisch meisje geven, wier broer ziek was.



2. Met Faimah was ook Hammond, de politiechef, bij de start aanwezig. De rit ging over een vlak terrein tot aan de ruïne van een fort in de woestijn en weer terug. Met de beste wensen van Hammond en Faimah nog in zijn oren leidde Hamid zijn paard naar de streep en op een teken van Hammond begon de race.



3. Het bleek al gauw, dat Manestraal zijn concurrent ver achter zich liet. Het edele dier scheen de grond nauwelijks te raken en naderde als een stormwind de ruïne. Plotseling verscheen daar op de muur een gebaarde man, een schot klonk, en Hamid, die van de overwinning al volkomen zeker was, viel van zijn paard.



4. De geheimzinnige schutter was een Arabier, die een grief tegen de sjeik had en die wenste, dat Selim, hoe dan ook, de wedstrijd zou winnen. Maar de Arabische scherpschutter had er geen idee van, dat de sjeik ongedeerd was en dat hij zich alleen van zijn paard had laten vallen om het te doen voorkomen, dat hij gewond was.



5. Enkele ogenblikken bleef de sjeik roerloos liggen. Dan kroop hij heel langzaam van het zand, waarop hij was terechtgekomen, naar de schaduw van de muur. De Arabier juichte intussen Selim, die nu ook de ruïne bereikt had, toe. Ik zal die Arabier beslist een les dienen te geven, mompelde Hamid.



6. Tersluiks beklom hij de muur van de ruïne van het fort, dat in vroeger tijd door het vreemdelingenlegioen gebruikt werd, maar al lang verlaten was. En over de borstwering liep hij op de Arabier toe, die nog glimlachend Selim stond na te kijken, maar nu van schrik verstijfde.